2038
BETONOVÁ DŽUNGLE

JAKUB JINDRA

2038

Kniha druhá: Betonová džungle

Jakub Jindra

Kapitola 1.: Metropole

V hlavním sále bylo rušno. Panovalo zde veselí. Štamgasti, v opojení alkoholu a jiných návykových kratochvílí, rozprávěli nad sklenicemi alkoholu, někteří tak hlasitě, že na večer ztráceli hlas. Překřikovali se jeden přes druhého. Na stolech se střídal měkký a tvrdý alkohol. Na rozjezd pivo, to později vystřídal rum, vodka nebo místní pálenka. Ti movitější svůj mozek tlumili vínem či whisky. Takoví zde ale obvykle nevysedávali. Ve vzduchu se mísil pach tabáku a marihuany. Tím to však nekončilo. V malém salonku trávily čas místní gangy, vyjednávaly a vymýšlely všemožné pletichy, jak se dostat k penězům. Ve V.I.P. sekci vyčkávali lidé, kteří by za pár žetonů prodali vlastní matku. Lovci odměn, žoldnéři, dokonce i nájemní zabijáci. Za zdmi tohoto lokálu, ve vyšších patrech, se odehrávaly jiné hříchy. Místní slečny – potažmo muži dle libosti – pro hosty za odměnu roztahovaly nohy.

Člověk si na zdejší ruch rychle zvykl. Vnitřek hospody jakoby ani neprozrazoval konec světa. Tedy až na pár indicií. Například vývěsní štít na dveřích vyzývající štamgasty, aby po dobu návštěvy zanechali své osobní miláčky schované v pouzdrech. Pak také striktní řád, který začínal větou, že usmrcení jiného návštěvníka vyústí v doživotní zákaz vstupu a že viník bude zapsán na tabuli nežádoucích osob na náměstí Metropole. O rvačkách se už ale žádné pravidlo nezmiňovalo, přeci jen to nebylo kasino Royal. Další indicií pak byly samotní hosté. Pestré oblečení, ať už variace zdejších obchodů a zbrojíren, či styl

udělej si sám. Místní otrhanci, poutníci v praktických kabátech, průzkumníci s krosnami na zádech, bojovníci v kevlarových bundách ověšeni pásy s náboji a samozřejmě místní gangy, které svou příslušnost dávali najevo co nejoriginálnějšími způsoby. Každý z nich si chtěl zachovat jedinečnost. Dlouhé čepele dávaly na obdiv veřejnosti své chladné zbraně, Panteři do svých řad nevpustili nikoho, kdo nebyl černé pleti, Drexovi stoupenci nosili společenské obleky, Mizery zdobily červené šátky kolem krku a Divocí schovávali své obličeje za výstředními maskami.

V hospodě U Toma nikdy nechyběli zákazníci. Zajišťovala diskrétnost pro „obchodní" jednání a skýtala velký výběr kvalitního zboží. Nabízené dámy byly v Metropoli bezkonkurenční. Když zrovna čekaly na klienta, pomalu proplouvaly mezi stoly jako lovná zvěř ve vysoké trávě a házely očkem po lovcích, aby neváhali a po své kořisti skočili. Těm hezčím, upravenějším, na první pohled movitějším jako na talíři předkládaly své poprsí, pevné a kulaté hýždě vykukující zpod krátkých sukní, a když je někdo opravdu zaujal, mohl si i sáhnout, aby zboží ozkoušel jako ovoce v samoobsluze.

Mně to ale nikdy nenabídli. Měl jsem hluboko do kapsy, navíc neupravený plnovous s delšími vlasy se postaral o to, že jsem žádnou nezaujal ani na pohled. Hlavně jsem se ale držel pravidla, že co je v domě, není pro mě. Zato alkohol na mém stole nechyběl téměř nikdy. Dokonce ani když jsem neměl, co jíst. Konkurence byla v Metropoli vysoká a já teprve začínal podnikat.

Když nebylo do čeho píchnout, seděl jsem nad rozpitou sklenicí a pozoroval okolí. Každý den se zde objevovali noví lidé s novými

příběhy. Některé zajímavější než jiné. Jejich vypravěči v opojení hlučné společnosti zdejšího lokálu ztráceli ostražitost a nehlídali hlasitost konverzace. Zajímavé informace pak nechtěně doputovaly k uším, které je neměly slyšet.

U sousedního stolu seděla dvojice, která do sebe klopila jedno pivo za druhým. Muž byl naprosto zřejmý průzkumník. Byl oblečen v pracovní kombinéze, o stůl měl opřenou krosnu ověšenou nářadím, kombinačky, páčidlo a lopatku položené na židli. Trávil tu již několikátý den a každý večer odcházel na pokoj s jiným úlovkem. Ten dozajista nalezl něco cenného a nyní jen rozhazoval žetony, dokud nevyprázdní kapsy.

„Na západě je teď dusno," pravil. „Vláda si došlápla na Hvězdáře a teď tam zuří válka."

„Je neuvěřitelný, že napadli tak obrovskej klan. To je regulérní válka," odvětil muž sedící naproti, místní údržbář.

„Já seru na klany a organizace. Od Soudnýho dne se starám sám o sebe. Jenže takovýhle konflikt s sebou přináší jen neštěstí. Slušní lidé od něj utíkají a ti nebezpeční se tam stahují jako supy k mršinám. Průzkumnictví je v té oblasti příliš rizikové."

„Páč Vláda si vezme všechno, co si usmyslí," bouchl pěstí do stolu. „Říkali to ve Svobodným rádiu."

Polkl jsem lok místní pálenky a zoufale jsem zavrtěl hlavou.

„Nedávno jsem potkal Ranaře. Dlouho tam žil, a přesto utekl. A to je jiný borec, kamaráde. Byl kousek od obory, když to začalo. Střelba, výbuchy… Stromy se kácely k zemi. Vláda v plné své síle. Obklíčili je ze všech stran a pak udeřili," líčil nadšeně.

A já ho také poslouchal. Zrovna jejich konverzace mě zaujala, neb se mě přímo týkala. Nebyl jsem z ní ale nadšený. Srdce mě tížilo a do očí se mi draly slzy. Ta pálenka byla příliš slabá.

***

Tehdy se zvuky boje nesly celou Prahou. Zakopaní Hvězdáři kladli odpor, a i přes technologické znevýhodnění působili Vládním vojákům znatelné ztráty. To vše ale vygradovalo v době, kdy se Vládní megafon, dokolečka hlásající výzvu ke složení zbraní, náhle utišil. Celý les se ponořil do zlověstného ticha. Vládní vojáci zastavili postup. Zmatení vyčkávali na pozicích, jeden přes druhého se překřikovali.

A právě v tu chvíli Puma nařídila protiútok. Došlo jí, že přišli o rádiovou komunikaci. Byli slepí. Všechny úderné oddíly čelily šípům a střelám, které se na ně sypaly jako krupobití za silné bouře. Hlavní vlna protiútoku však mířila na útočný oddíl, který do obory pronikl ze severu. Sesypala se na něj více jak polovina válečníků Hvězdářského klanu a po krvavém střetu je donutila ustoupit. Pandur sice Vláda zachránila, ale přišla o několik vojáků, včetně robopsa.

Les ale nebyl jediným místem, na který měl konflikt přímý dopad. Velké pozdvižení panovalo i v táboře Hvězdářů. Laň se za celý den nezastavila. Pod rukama se jí kupili ranění válečníci. S ošetřováním jí sice vypomáhali přátelé, ale ona byla jediná odbornice.

„Štiko, přines mi látku!“ pokynula. Látku si převzala a umotala z ní tlakový obvaz. Nasoukala jej do hluboké rány a ovázala okolo břicha.

Tady na koleni neměla šanci střelu z těla vyjmout, mohla jen zastavit krvácení a doufat, že projektil příliš nepotrhal vnitřní orgány. Měla dokonce vlastní zásobu antibiotik, což byla v této době velká vzácnost, zdaleka jich ale neměla dostatek pro takový počet raněných.

„Označte ho jednou čárkou," přikázala. Štika, mladá Hvězdářka, dcera stařešiny Zubra, nakreslila fixou čáru na paži raněného. Laň se rozhodla, že jemu antibiotika nepodá. Věděla, že je to riziko, ale musela šetřit. Poslala ho do loterie a doufala, že si tělo s cizím tělesem poradí.

Omyla si ruce v lavóru a otřela si čelo. Nevnímala střelbu a výbuchy nesoucí se k nim z dáli, nevnímala ani bolestivý křik pacientů. Jediný zvuk, který ji pokaždé k smrti vyděsil, bylo zapraskání dřevěné rampy před vchodem do letohrádku. Nebyl to nijak strašidelný zvuk, děsivé bylo to, co znamenal. Vždy, když se ozval někomu pod nohama, přinášeli dalšího raněného. Laň sebou pokaždé trhla, zamrazilo v ní a trnula celou dobu, dokud nespatřila, koho nesou. Děsila se toho, jaká další tvář se před ní objeví. Bude to její soused, jeden z jejích přátel, bude to Puma nebo snad Rys? Někde tam venku běhal a bojoval. Nevěděla, zda žije či ne, ale dokud jej neviděla, přežívala v ní naděje. Bála se toho okamžiku, kdy spatří jeho obličej. Jeho dlouhé černé vlasy slepené krví. Zranění, které nedokáže ošetřit.

Přesně takové zapraskání se ozvalo i teď. Laň sebou škubla a upřela zrak ke schodišti. Stíny na zdi ale prozradily, že se nejedná o raněného. Po schodech k ní přicházel Medvěd.

Než promluvil, s vráskami ve tváři si prohlédl raněné. Znal je všechny. Hvězdáři byli největším klanem v Praze, skládal se z několika rodin, on si ale pamatoval každého z nich. U každého, koho přijal mezi své, si dal záležet, aby ho dobře poznal. Aby věděl, s kým má tu čest.

„Zvládáš to, Lani? Potřebuješ další ruce?“ ptal se.

„Potřebuji chirurga, CTčko, sedativa a antibiotika. Na válku prostě nejsem vybavená,“ rozhodila rukama. „Připadám si jako šaman v domorodé vesnici.“

„Musíme to ustát,“ snažil se ji povzbudit, jenže i jeho tvář hyzdily vrásky únavy, smutku a zoufalství.

„To říkej jim, ne mně,“ ukázala rukou po místnosti. „Nevím, kolik z nás tam venku už padlo, ale polovina z těch, co tady leží…“ náhle se zarazila, když si uvědomila, že ji pacienti poslouchají, „bez pořádného lékařského zázemí zemře,“ procedila skrze zaťaté zuby, aby ji slyšel jen Medvěd. Pak si otřela slzu a nasadila nepříliš přesvědčivý vážný výraz. Chtěla ukázat, že má vše pod kontrolou.

Medvěd jen dlouze vydechl. „Podle zpráv z bojiště se nám podařilo na Vládu zatlačit, dokonce jsme se zmohli na protiútok. Jestli se nám podaří zastavit jejich postup, začneme vyjednávat. Najdeme cestu, jak raněným pomoci, to ti slibuji.“

„A dokážeme je zastavit?“

„Není jich tolik, aby si mohli dovolit velké ztráty,“ položil jí ruku na rameno.

„Oni jsou monstra!“ pohodila rukou ke vchodu. „Podívej se kolem sebe. Jaký má tahle válka smysl?! Proč nás nenechají být?! Máme

vlastní kousíček půdy v téhle betonové džungli, malou oázu, a i to nám vezmou. Já…“ Tentokrát se už rozvzlykala. Vážný výraz byl tentam a hněv vystřídal pláč.

Medvěd ji objal, aby mohla schovat svůj uslzený obličej do jeho starého kabátu. Ani jeden nic neříkali. Chtěl jí v tom stresu nechat chvíli na vydechnutí, aby se vyrovnala se svými pocity. Sám Medvěd byl letitý muž, ale i přes své roky držel své emoce na uzdě. Musel. Vždyť on, Šedý Medvěd, byl nejvyšší v kruhu starších, byl původním zakladatelem Hvězdářského klanu. Nemohl… Nesměl se zhroutit. Musel jít příkladem.

„Odvádíš skvělou práci, Lani,“ chytl ji pevně kolem ramen a pohlédl jí upřeně do očí. Do těch mladých, modrých očí. „Musíme vytrvat.“

Náhle se z venčí ozvaly výstřely. Oba zvážněli, jako by jim někdo vypnul spínač emocí.

„Tohle bylo blízko,“ zaposlouchal se Medvěd. „Až příliš blízko.“

Náhle se rozezněl jeden ze tří signálních zvonů umístěných na nejvyšším bodě letohrádku. Byl to hluboký tón poplašného zvonu.

„Jsou tady!“

„To není možné,“ zavrtěl hlavou Medvěd. „Bojuje se v lese stále daleko od tábora.“

Výbuch otřásl zdmi letohrádku a ze stropu spadla omítka.

„Vlašík!“ vyhrkla Laň. Chtěla se rozeběhnout, ale Medvěd ji chytl za ruku.

„Jsi jedna z kruhu starších, musíš jít příkladem. Ranění tě potřebují.“

„Jde o mého syna!“ Ze sevření starého muže se vysmekla jako had a utekla ven.

Vlaštovka klečel na lavici ve své chatce a oknem pozoroval zvon na vrchním ochozu letohrádku, kývající se sem a tam. Za rozbořenou stěnou se krčil Hvězdář a ze svého sportovního luku vypouštěl jeden šíp za druhým dolu pod svah.

Hlasitý štěkot Stafordšírského teriéra se rozléhal vnitřkem chatrče. Nelíbil se mu zvuk bijícího zvonu, a tak nervózně poskakoval u dveří. Z Vlašíka vycítil, že je něco v nepořádku. Byl to sice mladý chlapec, nicméně dost starý na to, aby chápal, že se děje něco moc špatného.

Ve chvíli, kdy lukostřelec náhle ustrnul a spadl z ochozu, chlapec polekaně zabouchl okenice a pes se rozštěkal jako smyslů zbavený. Vlašík na nic nečekal a doběhl si pro svůj luk. Z komody vzal toulec s šípy a z kuchyňského koutu ostrý nůž, který si zastrčil do kapsy. Toulec si pověsil na záda. Jeden šíp nasadil do tětivy a stoupl si proti dveřím. Luk to byl obyčejný, sám si jej s Rysem vyrobil. Rozhodně ale nebyl špatný. Strýc se v lukách vyznal. Nebyl nejsilnější, ale Vlaštovka ještě neměl na pořádný luk sílu.

Náhle se ozval hlasitý výbuch.

Laň odsunula prkna, která ji zasypala. Exploze útočného granátu zasáhla sousední chatku a část z ní se následně zbortila. Ani si nevšimla krvácivého zranění na čele od pádu na zem. Bez váhání vstala, sklepala ze sebe prach a pokračovala domů. Za Vlaštovkou. Absolutně nebrala v potaz okolí. Její mysl směřovala k jedinému cíli. Vlašík byl to

nejdražší, co v životě měla. Nesměla dopustit, aby se mu něco stalo. To se radši sebere a uteče. Vzdala by se první Vládní hlídce, ale zachránila by mu život.

Jak probíhala táborem, nevšímala si záložních válečníků a zformované domobrany, která útočníky zasypávala šípy. Nevěnovala pozornost Vládní přepadové skupině, která se drala do kopce k táboru. Ustrnula, až když silná výbušnina vytrhala kůly z palisády, aby přepadový oddíl vtrhl dovnitř.

Hulk vztekle štěkal na dveře, vrčel a cenil zuby. Vlašík čekal s lukem v ruce. Mamka mu líčila, že si pro ně může Vláda přijít, že jsou to zlí lidé, kteří jim chtějí ublížit, ale ne příliš barvitě. Nechtěla ho děsit a sama si nepřipouštěla, že by ten konflikt došel tak daleko. Ale Vlašík věděl, že když dveřmi projde jeden z černých vojáků, musí bojovat.

Zamknu dveře, říkala mu matka. Zůstaň tu a nikam nechoď. V žádném případě, kladla mu na srdce. A pak odešla. Odešla léčit raněné. Vlaštovka se mezitím tiskl k Hulkovi a poslouchal vzdálené zvuky boje. Strašidelné a mrazivé.

Jenže matka neříkala nic o zbraních. A tak tam stál s lukem a založeným šípem. Pozoroval svého psa, jak doráží na dveře. Bál se, kdo jimi vkročí dovnitř.

Jeho srdce se sevřelo strachy, když se pod dveřmi mihl stín. Někdo tam stál. Důležitý je klid, Vlašíku, vzpomínal na Rysova slova. Nezadržovat dech, ale pravidelně a dlouze dýchat. Pak už jen pustit tětivu. Aby luk plně natáhl, předklonil se, jak ho to učil Rys, a zapojil

do toho záda. Tětiva zapraskala. Luk to byl sice slabý, ale dobře mířeným šípem by byl schopen útočníka vyřadit.

Zámek dveří zarachotil. Hulk přestal štěkat a jako pominutý začal čichat pod dveřmi. Pak se začal radostně točit na místě. Chlapec uvolnil svaly a sklonil zbraň. Dveře se otevřely a do chatrče vstoupila Laň.

„Mamí!“ zapištěl chlapec. Rozeběhl se k matce a objal ji. V tu chvíli, okamžitě povolila emoční stavidla a rozplakal se.

„Vlaší,“ tiskla ho k sobě Laň. „Jsi v pořádku?“ Hulk se postavil na zadní a tlapami se opřel o paničku, div je nepovalil. „Všechno je dobré,“ konejšila syna. „Už jsem u tebe.“ Malý chlapec se k ní tiskl, hlavu měl zabořenou do jejích černých vlasů. V mámině náručí cítil bezpečí.

Jejich chvilku přerušila blízká střelba. Dvě střely proletěly stropem chatrče a vykously v něm díry. Hulk se opět rozštěkal.

„Jsou v táboře. Musíme se schovat.“ Zabouchla dveře, vzala Vlaštovku za ruku a překlopila stůl, aby se za něj ukryli.

Ozvaly se další výstřely, následoval bolestivý křik.

„Ať se děje, co se děje, zůstaň se mnou. Zůstaň schovaný.“ Nějaký muž sténal na opačné straně stěny. Slyšeli kroky. Laň k sobě syna přitiskla a pošeptala mu: „Teď musíme být naprosto potichu. Pamatuješ si pohádku o myškách? Jak se krčili v noře pod kořeny starého buku?“ Vlaštovka přikývl. „A víš proč?“

„Aby je lišák Zoubek nenašel a nesnědl.“

„My jsme teď jako ty myšky.“ Výstřely se rozléhaly celým táborem, Vlašík je ale nevnímal. Celou dobu hleděl matce do očí.

Uzavřel se do její bubliny, která ho oddělila od okolního světa. Byl to magický štít, který je činil neviditelnými. Poslouchal jen matčin hlas, který mu šeptal do ouška: „Jsme schovaní v noře pod bukem. Lišák venku krouží, ale naše nora je pro něj příliš úzká.“ Kroky se blížily ke vchodu. „Sem za námi nemůže. Nenajde nás. Tady jsme v bezpečí. Válka mi vzala mnoho, ale tebe neztratím.“ Zavrzaly dveře a ve vchodu se objevil stín. Černý obrys útočné pušky plul po stěně. „Přísahám.“

Parkety staré chatrče rozezněl dupot těžkých kanad. Dovnitř vběhli dva černí vojáci. Hulk zavrčel, po jednom z nich skočil a povalil ho na zem. Zakousl se do krku a začal trhat. Druhý voják se rychle vzpamatoval a běsnícího psa nakopl do žeber. Hulk zakňučel a uskočil. Voják na něj namířil…

Laň k sobě přitiskla synovo ucho, druhé zakryla rukou. Vytáhla od pasu revolver a začala střílet. Nemířila, prostě jen mačkala spoušť. Voják ustoupil ven. Šest výstřelů a netrefila ani jeden. Hulk seděl na zadku, hlavu měl skloněnou k zemi a snažil se popadnout dech. Voják spatřil hrozbu a schoval se za stěnu. Dveřmi dovnitř nakoukla jen hlaveň útočné pušky Bren 2 a část jeho obličeje. Laň odhodila revolver a syna zalehla.

Věděla, že je po všem. Alespoň uvidí manžela, kterého jí vzal Soudný den. Konečně se s ním shledá i Vlašík. Budou zase jedna rodina. Budou spolu v posmrtném životě.

Místností se rozezněly ohlušující výstřely. Voják stiskl spoušť. Stiskl ji ale leknutím a dávka letěla mimo cíl. Břicho mu totiž proťal

šíp. Měl odkrytý bok a šíp se vyhnul kevlarovým plátům. Zabořil se tak hluboko, že jeho hrot trčel z těla na druhé straně.

Voják se prohnul a padl na zem. Okolí se ponořilo do zvuku zběsilé palby. „Ústup! Zpátky!“ volali Vládní vojáci. Za dveřmi probíhali běsnící válečníci Hvězdářů. V rukou drželi šavle, mačety a žiletková kopí, jiní stříleli z luků nebo pušek. Jakmile zaslechly poplach z tábora, bez váhání se stáhli z lesa bránit své rodiny. Jako tsunami jejich voj protekl mezi chatkami a sesypal se na Vládní vojáky. Puma, hbitá jako kočka, vyšplhala na střechu protější chatky a skočila z ní na svou první oběť. Její katana v mžiku posekala dva vetřelce a bez váhání pokračovala v pronásledování ustupujících. V úzkých uličkách tábora ztrácely střelné zbraně na účinnosti a hvězdáři je brzy přemohli. Vojáci ze strachu zahazovali pušky. Kdo se nevzdal, nepřežil.

„Lani!“ zakřičel Rys. Stál ve dveřích, celý rudý, zadýchaný, v ruce držel kladkový luk.

Vběhl dovnitř, odvalil stůl a padl k nim na kolena. Laň odkryla Vlašíka a pohledem se spojila s Rysem. Ten si oba prohlédl, zda jsou v pořádku, pozastavil se nad jejím zraněním na čele, a nakonec všichni tři skončili v pevném obětí. Bylo po všem.

***

„Ale šeredně se přepočítali. Přes veškerou Vládní techniku jim Hvězdáři nakopali prdel a na to se napijeme,“ přiťukli si láhvemi.

„Konečně těm posrancům někdo ukázal, zač je toho loket," radoval se údržbář. „Kdybysme se všichni semkli dohromady, rozprášili bysme je."

Takhle mohl mluvit jen někdo, kdo to nezažil. Kdo tomu nerozuměl. Celý ten konflikt nebyl tak jednoduchý, jak si ho tito dva představovali. Pravda, Hvězdáři bojovali na vlastní půdě a na válku byli opravdu dobře připravení, ztratili ale mnoho mužů. A nebýt výpadku Vládní elektrické sítě, což zapříčinilo výpadek komunikačních prostředků a zanechalo to úderné oddíly slepé, výsledek bojů by dozajista dopadl jinak. Vždyť oni přišli o podporu umělé inteligence, dronů a robotů. Vláda v tom boji měla zvítězit a zvítězila by.

Oklepal jsem se, když mi přejel mráz po zádech, a kopl jsem do sebe poslední lok pálenky. Prázdný panák bouchl o stůl.

„Nazdárek, Spáči," pozdravil mě svůdný hlas.

„Dlouhonohá Rose?" odvětil jsem, aniž bych se ohlédl. Její medový hlas bych poznal poslepu. A ten výrazný zápach parfému.

„Další z tvých stereotypních večerů, které trávíš jako zhýralec nad prázdnou sklenicí tupě zírající do sálu?" ladně obešla stůl, při tom kroutila hýžděmi, jako by snad ani nebyly součástí jejího těla. Odsunula židli, a jak si sedala, vystavila svůj dekolt všem na obdiv. Jestli pozornost v sále neupoutaly její rudé šaty a blonďaté rozpuštěné vlasy, tak její ňadra určitě.

Mně tahle pozornost ale nevyhovovala „Došli ti zákazníci, že se snažíš sbalit mě?" odpálkoval jsem ji s nezájmem.

Rose byla ale zvyklá a nebrala si to osobně. Nevadilo jí, že jsem netykavka, to by jí vadilo jen tehdy, pokud by mě chtěla dostat do postele. Ani ne tak kvůli zisku, ale ji přeci nikdo neodmítne.

„Na dnešek si rozhodně stěžovat nemůžu. Ale také si musím někdy odpočinout, přeci jen jsem pořád člověk."

„A ostatní místa jsou obsazená?"

„Proč si pořád hraješ na nedůtklivého? Jen se mračíš. Ve tvém životě musí být někdo, kdo mu dává smysl."

„Není," opáčil jsem zatvrzele.

„Žádní přátelé? Nebo láska?"

„O tom se rozhodně odmítám bavit."

Rose se nezbedně usmála. „Láhev skotské na mě?" A pozvedla obočí.

„To ti za to vážně stojí? Příběh zkrachovalého zoufalce?"

„Business teď jede a zrovna se nudím. A tu nudu se snažím zahnat zvědavostí." Probodávala mě laškovným pohledem. „Zajímá mě, proč jsi pořád tak nevrlý."

„Nejsem nevrlý," opáčil jsem lhostejně.

„To říkej svému obličeji."

Dal jsem oči v sloup. „Není to nic zajímavého. Prostě jenom další zoufalý příběh. Tvoji nabíječi se o ně s tebou nedělí?"

„Abych se přiznala, většinou mám plnou pusu, než abych s nimi mohla vést plnohodnotnou konverzaci." Obratně mě usadila, to jsem musel uznat.

„Máš tu whisky?"

Rose se usmála, pokynula k baru a Šedivák donesl láhev whisky, kterou rozlil do dvou sklenic. Pak jsme si s Rose přiťukli a já první sklenici vypil na ex.

„Tak co chceš slyšet?“

„Byl jsi do někoho zamilovaný? Neříkej mi, že jsi za celý život nepoznal lásku.“

„Poznal,“ odvětil jsem hned. Pak jsem se ale odmlčel. Nalil jsem si druhou sklenici whisky a zdvihl jsem ji ze stolu. Zadíval jsem se na její medově hnědou barvu. Pít takový nápoj na ex byla prasárna, ale okolnosti vyžadovaly drastické řešení. A tak jsem ji do sebe vyklopil. „Měl jsem ženu a… syna.“ V tu chvíli jsem ucítil slzy deroucí se do očí. Whisky zcela zjevně ještě nepůsobila. „Jmenoval se Tadeáš. A oba mi vzala válka. Nezbylo mi nic.“

Rose si také lokla. „To mě mrzí, Spáči, ale od Soudného dne je to už osm let.“

„Pro tebe je to možná osm let, pro mě to je, jako by uplynul sotva měsíc.“

„A po válce jsi nikoho nenašel?“

Na tuhle otázku jsem se pousmál. Vysmíval jsem se sám sobě. Pak jsem si nalil další sklenici, tentokrát jsem si ale následující lok vychutnal. „Poznal jsem jednu dívku. Asi jsem ji měl i rád,“ řekl jsem rozpačitě. Nechtěl jsem vyřknout slovo láska, asi bych si připadal jako ještě větší hlupák. „Pak jsem ale zjistil, že se na mě přisála jen proto, že jí za to… Někdo zaplatil,“ volil jsem jiná slova. Detaily jsem si nechal pro sebe.

„A co přátelé?“

„Všichni mi lhali, aby mě nakonec jen využili. A to ti nejbližší, dokonce i rodina."

Dlouhonohá Rose tušila, že rozhovor se mnou bude obtížný, neodhadla však, že to bude taková katastrofa. Musela na to jinak:

„Pověz mi o tvé ženě."

Tuhle otázku již nebylo tak snadné odbýt. A tak jsem jí podlehl: „Eliška byla zdravotní sestrou. Znali jsme se čtyři roky. Dost dlouho na to, abychom se vzali a udělali si mimčo, ale zatraceně krátce na to, abychom spolu prožili celý život. Malému Táďovi byly teprve tři měsíce, když přišla válka." Vtom Rose ustrnula s otevřenými ústy. Sama děti nechtěla, ale ne proto, že by je neměla ráda, jen nechtěla přivést svého potomka do tohoto světa. A tuto životní otázku považovala za uzavřenou. Ale při pomyšlení na novorozeně v ten večer Soudného dne… Sklopila zrak. „Chtěla jsi ten příběh znát," pokrčil jsem rameny. „Ani jednoho jsem od té doby neviděl. Od Soudného dne je můj život jedna velká tragédie za druhou. Neuměl jsem se přizpůsobit novému světu. Trvalo dlouho, než jsem pochopil, že ho nezměním, ale že ho musím přijmout takový, jaký je. A tak jsem tady," rozhlédl jsem se po hale.

Rose dopila. V ruce si jen mlčky pohrávala s prázdnou sklenicí a zírala do stropu. Nic neříkala. Ani jsem nečekal, že by na to nějak zareagovala. Nepotřeboval jsem její soucit. Už kdysi se mi soucitu dostalo a já uvěřil, že na mně dotyčné záleželo. Kristýna se o mě zajímala, záleželo jí na mně. A já k ní cítil… Něco víc. Byla pro mě světlem v tomhle temném světě. Pomohla mi přenést se přes ztrátu rodiny. Zahojila mé rány, a tím nemyslím četná bodnutí od obřích

komárů, nýbrž hluboké trhliny v mém srdci. A pak jsem zjistil, že nic z toho nebyla pravda. Bylo to jen divadlo. A já, jediný hlupák, až do konce představení nepochopil, že to není zamilovaný román, ale satyra.

Rose položila sklenici na stůl. Vzala poloprázdnou láhev whisky a zašroubovala ji. Pak vstala od stolu.

„Říkala jsi celou láhev," zarazil jsem ji. Ona se jen usmála a vroucně políbila etiketu. Pak mi láhev podala a beze slova odešla. Zanechala na ní svůdně rudý otisk rtů.

Vtom do lokálu vstoupila ochranka z místního kasina. Dali se snadno poznat. Jak sundali dlouhé šedé kabáty, s rukávy označenými žlutou páskou s nápisem Royal, odhalili bílé košile, přes ně tmavě šedé vesty. Tento styl oblékání si vyhrazovali jako jedinečný. Vždyť oni byli jako místní policie. Kasino Royal bylo největším podnikem v celé Praze. Osada Metropole vyrostla okolo něj, takové město ve městě. Mělo tak velký vliv, že ovládalo vlastní měnu.

Dva členové ochranky zde ale nebyli pracovně. Obsadili volný stůl a v okamžení je obklopily vyzývavě oblečené místní dívky. Samozřejmě mezi nimi nechyběla Rose, která se svými sokyněmi bojovala o místo na slunci, jako dítě dychtící po špetce pozornosti.

Zavrtěl jsem hlavou a položil láhev na stůl. Každý tu zaměstnancům kasina pochleboval, nikdo s nimi nechtěl mít špatné vztahy. Ochranka se v Metropoli dokonce těšila takové vážnosti, že ani nejdrsnější gangy si před nimi netroufli vyřizovat účty. Ani hanlivého slova neupustili.

Nyní do lokálu vstoupil samotný muž. Okamžitě mě zaujal. Měl na sobě hnědou koženou bundu, na hlavě kapuci od mikiny a u stehna revolver v koženém pouzdře. Kapuci sejmul a odhalil tak krátce střižené vlasy a velkou jizvu na levé tváři, která se nořila do krátce střiženého plnovousu. Cizinec se naklonil k obsluze za barem a prohodili mezi sebou pár slov. Barman Tom pak ukázal přímo na mě a mě probodl cizincův pohled. Přejel mi mráz po zádech.

Pak se vydal k mému stolu. Celou cestu si mě podezřele prohlížel. Zarostlého muže s poloprázdnou whisky na stole. Zastavil se přede mnou a dále na mě váhavě zíral. Bylo mi to jedno. Dobrá whisky se mi v hlavě konečně rozležela.

„Vy jste Spáč?“ promluvil nakonec.

„Kdo se ptá?“ opáčil jsem neomaleně.

„Já jsem Roland. Pracuji pro Jinonický kartel.“

„To neznám,“ pokrčil jsem rameny.

„Dělám pro Barona.“ Tohle jméno už mi ale povědomé bylo. Baron, všemi jinak nazývaný Krysobaron, byl zámožný majitel krysích farem, které lidem pomohly překonat hladomor nukleární zimy.

Pokynul jsem, ať se posadí.

„Mám pro vás práci,“ řekl Roland. Konečně udeřil hřebík na hlavičku. „Vaše pověst vás předchází.“

Ano. Předcházela. Když jsem se usadil v Metropoli, držel jsem se při zemi. Žil jsem jako žebrák, v ústraní, ve stínech, živen jen tím, co jsem v okolí vyštrachal. Stále jsem měl ale svou zbraň. A tak jsem začal nabízet služby. Doprovody, vyhrožovačky, vyřizování účtů a sem tam

nějakou tu krádež. Byly to ale jen drobné melouchy, kterými jsem se sotva uživil. Byl jsem jen poskok. Opravdový business se rozjel, až když jsem rozkřikl, kdo stál za útokem na Vládní přehradu.

***

Stál jsem v rozvodové komoře elektrárny tváří v tvář proti Vládnímu vojákovi. Svým tělem bránil dveře vedoucí do hlavní haly k turbínám. Dlaň ruky měl položenou na stehenním pouzdře. Byl zaskočený, v obličeji bílý jako stěna. Já v rukou svíral dva obranné granáty. Stačilo jen vytáhnout pojistku.

Oba jsme byli v křeči. Voják ale naslouchal.

„Proti tobě nic nemám. Nech mě projít a uteč." Nadále stál na místě. „Jestli mě dovnitř nepustíš, tak tady oba zařveme. Já nemám, co ztratit. Já tady na tom posraném světě nemám vůbec nic." Palce jsem měl zastrčené v pojistkách. Stačilo jen škubnout. „Ale ty? Ty máš svůj život. Přátele. Rodinu?" Jeho ruka sjela níže. Prsty pohladil rukojeť pistole. „Nechci tě zabít!" procedil jsem skrze zaťaté zuby.

Srdce mi tlouklo jako o závod. Slyšel jsem každý jeho úder. Pumpovalo litry krve jako splašené řeky za vydatných dešťů. Vojákovi se třásla kolena. Jeho tělo zareagovalo na bezprostřední nebezpečí a nadledviny mu zaplavily tělo adrenalinem. Stejně jako to mé. V několika vteřinách musel udělat rozhodnutí, zda ustoupí, nebo splní svou povinnost vůči Vládě. Zda bude žít, nebo zemře. Aby se v tak krátké době dokázal rozhodnout, jeho mozek byl zásobován nadměrným procentem kyslíku a glukózy, naopak některé méně

naléhavé tělní funkce byly potlačeny. To mělo za následek, že se čas nepředstavitelně vlekl, snad se až zastavil. Pohltilo ho tunelové vnímání reality. Byl jsem tam jen já a on.

Nakonec pomalu zdvihl ruce k hlavě a ustoupil stranou. Naplnil mě pocit úlevy. Ne že by bylo po všem, ale opravdu jsem mu nechtěl ublížit. Opatrně jsem vyrazil vpřed. Vojáka jsem minul a loktem za kliku jsem otevřel dveře. Rozvodovou komoru naplnil zvuk zurčící vody a otáčejících se lopatek obrovských turbín. Vklouzl jsem dovnitř a dveře zabouchl. Popadl jsem vedle vchodu opřený žebřík, prostrčil jsem jej zábradlím a zabarikádoval dveře. Seběhl jsem schody, přes rampu na druhý břeh a schoval jsem se za turbínu. To už se ozývaly kovové rány do dveří a za nimi křik. Ani varovný poplach na sebe nenechal dlouho čekat a rozezněl celou halu přehrady.

Od pasu jsem odepnul brašnu, položil ji na zem a rozepl zip. Vyndal jsem kostku plastické trhaviny, do které jsem vsunul rozbušku.

Vtom se pod náporem úderů žebřík vysunul ze zábradlí a Vládní vojáci rozrazili dveře. Jakmile jsem spatřil hlavně zbraní, schoval jsem se za turbínu. To doprovodilo několik hlasitých výstřelů a následné cinkání dopadajících nábojnic.

„Vzdej se a vylez ven! Je po všem!“ křičeli po mně.

Uchopil jsem granát, vytáhl jistící kroužek, pojistka odletěla a vrhnul jsem ho přes turbínu ke dveřím. Netuším, jak přesně jsem mířil, ale výbuch otřásl celou halou.

„Zůstaňte v úkrytu! Ten parchant to myslí vážně. Držte ho na mušce, nemá kam utéct.“

Toho jsem využil. Vylezl jsem na rameno turbíny, kde jsem byl v zákrytu, a trhavinu přilepil ke sváru. Odjistil jsem druhý granát, abych získal čas, a hodil jej. Tentokrát jsem si byl jistý, že dopadl ke vchodu na rampu.

„Granát! Zpátky!“ křičel jeden z vojáků. A pak přišel druhý výbuch.

Otočil jsem konec rozbušky a seskočil na zem. Utíkal jsem do vzdáleného rohu, abych nalezl úkryt.

„Támhle je!“ spatřil mě voják, když jsem probíhal mezi sloupy. Poslal mým směrem dávku výstřelů. „Za ním!“

Schoval jsem se za generátor. Zdál se to být silný plech. Co mě ale znervózňovalo, byl zvuk těžkých kovových kroků, doprovázený bzukotem servomotorů. Vyslali proti mně robota!

Vlastně jsem ani netušil, kolik výbušniny jsem použil. Na to už ale bylo pozdě. Přikrčil jsem se a zacpal si uši. *Hlavně nebuďte hlupáci a nechoďte za mnou*, říkal jsem si.

A pak to přišlo. Výbuch mě polekal i přes zakryté uši, hlavně jsem ale ucítil ráz tlakové vlny. Projel mým tělem jako elektrický šok. Betonová podlaha se otřásla, jako by tudy projížděl nákladní vlak. Výbuch vymrštil plechovou střechu do vzduchu, utrhnul turbínu, která se ponořila do zdymadla, a zahalil celou halu do černého oblaku.

Pískalo mi v uších. Všude kolem mě trubky, plechy a úlomky betonu. Nastalé ticho, ale netrvalo dlouho. Voda začala o poznání více zurčet, stavidla se vyvrátila a nosníky se začaly ohýbat. Stěny praskaly, střecha se vlnila. Celá elektrárna se počala hroutit.

Rychle jsem vstal, ale nebylo cesty ven. Měl jsem být pohřben sutinami. „To ne, kurva!“ zaklel jsem. Vyběhl jsem a skočil do zdymadla. V tom mě strhla divoká voda. Zmítal jsem se pod hladinou, dokud jsem nenarazil na mříž. Proud mě k ní přitiskl a znehybněl. Z plic mi vytlačil všechen zbylý vzduch.

Až když praskl centrální nosník a celá hala se zřítila do Vltavy, mříž povolila a proud mě vyplivl do klidných, zato ale ledových, vod města Prahy. Konečně jsem vyplaval jsem nad hladinu. Lapal jsem po

dechu, až jsem se chytil plovoucího trámu a nechal se unášet po proudu Vltavy.

***

Tenhle příběh nikdo neznal. Nechal jsem si ho pro sebe. Pravý mistr přeci neprozradí tajemství úspěchu. Zvláště tak zoufalého, jako byl tento.

Bylo riziko veřejně propagovat tuto etapu mého poválečného života, zvlášť když jsem se tím činem vyhoupl do prvních příček Vládního seznamu hledaných teroristů, ale když jsem si měl vybrat mezi hladem nebo olovem, vybral jsem si olovo. S tím jsem alespoň uměl zacházet.

„O co jde?“ ptal jsem se Rolanda.

„Barona přepadli. Unesli jeho dceru. Musíme ji najít, než se jí něco přihodí.“ Polknul. „Asi nejsem ten pravý, kdo by to s vámi měl řešit.“

„A kdo tedy?“

„Sám Baron,“ odpověděl jednoduše. „Jde o zdraví jeho dcery.“

„Tušíte, kdo ji unesl?“

„Máme podezření. Zřejmě v tom má prsty jiná organizace.“

„Organizace?“ vytřeštil jsem oči. „Jak velká?“ Na to Roland neodpověděl. „Jestli chcete jít proti organizaci, všude kolem máte spoustu po zuby ozbrojených gangsterů. Proč zrovna já? Jsem dobrý, ale ne sebevrah.“ I když jak jsem se v minulosti přesvědčil, tak jsem si protiřečil.

„Protože jste přesně ten, koho potřebujeme. Jste nenápadný a k tomu smrtící. Pro pána, sám jste pronikl do Vládou střeženého objektu a zničil ho. Čistá práce. My nechceme krveprolití." Na chvíli se odmlčel. A pak pokračoval. „Nebyl byste sám. Bude za vámi stát naše organizace. Navíc jde o dceru Barona. Dobře zaplatí."

Na to jsem zavrtěl hlavou a rozvalil se na židli. „Co se ode mě očekává?"

„Pro začátek zjistit, kdo za tím stojí a jaké má úmysly. K tomu vám ale řekne více sám Baron."

„Proč za mnou nepřišel sám? Nelíbí se mu snad zdejší krasotinky?" kývnul jsem hlavou směrem k nim. Stále měly plné ruce práce s nabízením svých služeb ochrance z kasina. I když přesněji řečeno, nebyly to ruce, co měli plné práce, nýbrž jiné partie. A ochranka si tuto pozornost užívala, takže dělala drahoty.

„Baron momentálně leží v Motole s poraněním." Jak to vyřkl, okamžitě ve mně zamrazilo. Vypluly na povrch staré vzpomínky a já se tam rozhodně nechtěl vracet. Ale Roland naléhal: „Chce s vámi mluvit osobně."

„Fajn," souhlasil jsem nakonec. „Ale chci zálohu. Záruku toho, že to myslíte vážně. Nepocestuji do těch končin pro nic za nic."

„Samo sebou. Čtyřicet rudých žetonů za cestu, plus můj doprovod." Nejprve jsem vzdychl a pak přikývl. „Sbalte si vše, co máte, zítra vyrážíme. A čeká nás náročná cesta."

V tom se nemýlil. Cesta, kterou kdysi člověk zvládl za půl hodiny metrem, v dnešní době trvala celý den. Na každém rohu číhalo nebezpečí, ať už divoká zvěř, sami lidé, gangy nebo dokonce

organizace. Nikdo nechtěl narazit na Vládní stanoviště, nebo potkat jejich konvoj, a já už vůbec ne.

Naučil jsem se pohybovat městem jako neviditelný. Měl jsem skvělého učitele. Proto si mě samotáři, obchodníci a průzkumníci najímali jako průvodce. Jenže absolvovat cestu až k Motolu se mi opravdu nechtělo. Byla to daleká a nebezpečná trasa, to ale nebyl ten hlavní důvod. Důvod to byl osobní. Nicméně taková nabídka se neodmítá.

Kapitola 2.: Jizvy minulosti

Chodby a síně Pražského hradu již dávno ztratily svůj lesk, slávu a přepych. Na zemi podrásané a rozvrzané parkety, koberce s letitou špínou zažranou hluboko do vláken, odlupující se omítka, vybledlé obrazy, rozvrzané dveře a vytlučená skla oken nahrazená dřevotřískou. Odlehlejší části hradu hyzdil usazený prach, chodby blokovala suť, některé části dokonce nevydržely nápor tlakové vlny a zřítily se úplně.

Dříve hradní komnaty znaly jen naprosté ticho, nanejvýš je naplňoval zvuk pravidelného klapání společenské obuvi, potažmo tlumené konverzace zdejších pracovníků. Dnes ale komnatami hučel vítr, kvílela meluzína a chodbami se neslo hlasité dunění vojenských kanad, jako by tudy dennodenně procházely zástupy obrů. Toto místo již dávno ztratilo svou důstojnost.

Ani dnes tomu nebylo jinak. Vedení Vlády svolalo mimořádnou schůzi na základě nedávných událostí, které měly drtivý dopad na jejich nedotknutelnost, vážnost a prestiž, co se týče postavení v Praze. Nemluvě pak o stabilitě a vnitřní bezpečnosti. Tohoto jednání se dokonce účastnil sám prezident Richter. Byl to zachmuřelý chlap, jehož zamračený výraz ve tváři umocňovaly stařecké vrásky. Hlavu mu pokrývaly tmavé vlasy plné šedin, na sobě měl oblečený dlouhý hnědý kabát. Seděl za velkým pracovním stolem, o jehož stolovou desku, odýhovanou sesazenkou tvořící nádherné obrazce, se opíral lokty. Vedle něho, na přistavené židli, seděl generálmajor Hlušina,

který celou schůzi vedl. Na stole měl položené desky, bez kterých se nehnul ani na krok, dnes ale doslova přetékaly popsanými dokumenty, že se nedaly zavřít. Nechyběl ani zbytek důležitých hodnostářů. Major Staněk, agent Hora, kapitán Doubková a doktor Strnad. Jako poslední do místnosti vstoupil kapitán Kron.

Dveře se zabouchly a všichni se usadili k zasedacímu stolu. Nikomu nebylo do řeči. Prezident všechny probodával přísným pohledem, generálmajor hleděl se sklopenou hlavou do papíru, který mu ležel v klíně, a zbytek přítomných kolem sebe házel nejisté pohledy. Zasedací místnost naplňoval jen zvuk meluzíny, která si hledala cestu dovnitř skrze rám neutěsněného okna, a pravidelné klapání uvolněné okenice, se kterou cloumal vítr.

„Čím začít?" prolomil napětí chraplavý, ale zato rázný hlas prezidenta Richtera. „Zničením naší elektrárny, které nás vrátilo zpět do časů středověku? Vše, co bylo napojeno na naší rozvodovou síť, se ponořilo do tmy. Nebo snad patovou situací, která vznikla na západě v oboře Hvězdářů?" Nikdo neodpověděl. Nikdo se neodvážil promluvit. „Naše organizace utrpěla devastující porážku. Takovou, jakou ještě nikdy nepoznala. Od naší rozvodové sítě jsme odpojili všechny sekundární objekty, dokonce i většinu primárních. Udržujeme komunikaci jen se strategicky nepostradatelnými body, jelikož naši elektřinu zajišťují pouze záložní dieselové agregáty. A palivo, které na to plýtváme, nám denně působí značné finanční ztráty. Chci slyšet vysvětlení," poručil.

Slovo si vzal generálmajor Hlušina: „Dle zpráv od majora Skořepiny boje probíhaly dle plánu. Je pravdou, že některé jejich

pasti, kryty a manévry nás zaskočily, vše se ale odehrávalo v rámci našich očekávání. Až do doby sabotáže naší elektrárny na Vltavě. Výpadek elektřiny nás oslepil a nepřítel toho využil. Hvězdáři se sesypali na naše úderné oddíly a způsobili jim těžké ztráty. Nebýt pohotového útoku přepadové skupiny, které se dokonce podařilo proniknout do tábora, čímž donutila Hvězdáře, aby se stáhli, ztráty úderných oddílů by byly fatální." Na chvíli se odmlčel, aby si v hlavě připravil další slova. A pak je vyřkl: „Každému je jasné, že tohle nebyla náhoda. Někdo pochybil," pohlédl na kapitána Krona. A pak na agenta Horu.

„Mysleli jsme, že Spáče využijeme pro jeho vztah k Bourákovi, místo toho využil on nás," řekl Hora. „Ale já to říkal už na začátku. Kdybychom s ním neztráceli čas, nic z toho by se nestalo," vyčetl pohledem kapitánu Kronovi.

„Ale stalo," nenechal se kapitán. „Nebyli bychom připraveni na útok Odboje a ten by přehradu stejně napadl. Měli proti nám použít EMP."

„Ale žádný Odboj se tam neobjevil, Petře. Spáč prostě lhal, aby se tak dostal do střeženého objektu elektrárny. Využil nás."

S tím se ale Petr nechtěl smířit. Prostě nevěřil, že bych to udělal cíleně. Musely mě k tomu donutit okolnosti. Nebo snad nevěřil, protože jsem jeho bratr? Nevěděl, co na to agentovi odpovědět.

„Ať už je pravda jakákoliv, následky byly pro naší organizaci katastrofické," shrnul to Hlušina.

„Jak se mu ale podařilo proniknout přes ostrahu?" zamyslel se Petr, jako by do něj uhodilo. „Když jsem Patrika… Spáče vyslal na

přehradu, výslovně jsem poučil kapitána Kruckého, aby ho nepouštěli do oblastí s omezeným přístupem."

„Nikdo z mejch lidí nepochybil," ohradil se major Staněk.

„Milane, to nikdo netvrdí," uklidnil ho agent Hora. „Zatím," dodal ale s výstrahou v hlase. „Problém byl, že Spáč byl vyzbrojen dvěma granáty a zjevně i nějakou silnější trhavinou." Opět pohlédl na kapitána Krona. „Co hůř, zdá se, že to byly dokonce Vládní zbraně, které mu byly vydány s tvým souhlasem, Petře." Rázem na Krona padla veškerá pozornost v místnosti. Všichni ho probodávali pohledy. Jejich oči se tázaly, jak je to možné. V hloubi duše mě Petr proklínal.

„Spáč už nebyl jen naše íčko, byl jeden z nás," vysvětloval. „Přijali jsme ho do našich řad. Jasně že dostal i výzbroj."

„Ale granáty? Semtex?" nechápal generálmajor.

„Ano. Vždyť je to standardní výbava našich vojáků. Možná ne semtex, ale měl stejný nárok na výzbroj jako kdokoliv jiný. Zajistil jsem mu i podpůrné prostředky v podobě financí, protože je prostě potřeboval. A víte co? Vyplatilo se. Odhalil nám, kdo stojí za konfliktem s Hvězdáři. Byl to Odboj. Dost možná se mu nelíbilo, že i přesto, že je očistil, tak jsme je napadli!" zvýšil hlas a zabodl ukazováček do stolu.

Nastala odmlka. Tou poslední větou všechny zjevně zaskočil. Překvapil i sám sebe. Nečekal, že tohle vypustí z úst, jenže… potřeboval se obhájit.

„Operace Pekelný oheň byla oprávněná," promluvil nakonec generálmajor Hlušina. „Vláda nebyla odpovědná za útok na

Hvězdářský dobytek, to Odboj, jak sám tvrdíš, Petře. To znamená, že následný masakr naší hlídky to v žádném případě neospravedlňuje."

„To netvrdím. Ale co vyjednávání? Dali jste ve světle nových skutečností šanci diplomacii, Terko?" pohlédl na jedinou ženu v místnosti. Nic na to neřekla. „Já jen tvrdím, že Spáče k tomu, co provedl, vedlo nekompromisní rozhodnutí o útoku na Hvězdáře. Vždyť oni sami do teď netuší, že za tím útokem na dobytek stojí Odboj." Sám se až podivil, že nyní hájí mé počínání. Rozhodně neschvaloval mou sabotáž vodní elektrárny, ale někde uvnitř chápal důvody, které mě k tomu vedly. Přeci jen jsme byli jedné krve.

„Je pravda, že Spáč byl ozbrojenej," zamyslel se agent Hora. „Mohl rovnou začít střílet. Je až neuvěřitelné, že se to celé odehrálo bez ztráty na životech."

S tím se ale nespokojil major Staněk: „Na místě byli těžce ranění vojáci, technici i pracovníci," zavrtěl hlavou. „Celá elektrárna se na ně zřítila. Dva dny jsme je vyprošťovali z trosek."

„Já vím, Milane," uklidnil ho generálmajor Hlušina. „Abychom to shrnuli," začal listovat ve spisech, „celá ta věc se Spáčem nás vyšla zatraceně draho. Netroufám si ani odhadovat, jak dlouho potrvají opravy elektrárny. Radku?" požádal gestem doktora Strnada.

„Zřítila se celá hala, ale to je to nejmenší, co nás trápí. Pokud bychom využili externí pomoc, do jednoho či dvou měsíců odstraníme trosky a postavíme novou. Jenže kolaps haly zničil veškerou elektroniku a samotný výbuch zdemoloval v podstatě celou turbínu. Samotná výroba nové turbíny a elektrických obvodů je jedna věc, jenže všechno to vyžaduje nové cenné suroviny."